

Arrest

nr. 218 286 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. KARABAYIR
Thonissenlaan 98A
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 maart 2018 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 9 oktober 2018 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.
Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.03.2018 werd ingediend door :

*C., H.
nationaliteit: Turkije
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert in 2012 voor de eerste keer naar België is gekomen en ze sindsdien bij haar zoon [Z.O.] verblijft. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit dit verblijf sedert 2012 zou moeten blijken. Enkele getuigenverklaringen die pretenderen betrokkene sedert enige tijd kennen en een verklaring van de huisarts Dr. [R.M.] dat betrokkene in de periode van 2014 tot 2017, 3 keer op consulaat is geweest, tonen nog niet aan dat zij gedurende al die tijd in België heeft verbleven. Ook lijkt het ons onwaarschijnlijk dat betrokkene na een verblijf van bijna 6 jaar niet meer bewijzen zou kunnen aanbrengen die haar verblijf sedert 2012 zou kunnen staven.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM aangezien er in haar regio van herkomst nog steeds een hevige strijd is tussen PKK militanten en het Turks Leger. Ter staving hiervan legt betrokkene enkele krantenartikels voor. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R. V. V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding, ze geen bestaansmiddelen heeft en geen woonst meer zou hebben in haar land van herkomst waardoor zij niet kan terugkeren. Zij legt hier geen bewijzen van voor. De zoon van betrokkene heeft haar in de periode 2010 /2012 financieel gesteund, hij kan haar bij een tijdelijk terugkeer ook altijd financieel steunen. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Turkije een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

1.3. Eveneens op 9 oktober 2018 geeft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"[C.H.] [...]

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, "Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, en miskennis van de bewijskracht van de stukken".

Verzoekster betoogt als volgt, na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen en over andere beginselen waarvan de schending niet wordt opgeworpen en evenmin concreet wordt uiteengezet:

"Verwerende partij weigert in casu de aanvraag tot regularisatie van verzoekster louter omwille van de volgende gegevens:

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden die het verzoekster rechtvaardigen om de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat langdurig verblijf in België niet als een buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden en de bijgebrachte getuigenverklaringen en de verklaring van de huisarts Dr. [R.M.] dit langdurig verblijf van verzoekster niet bewijzen;
- dat de aangehaalde schending van art. 3 EVRM niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat verzoekster dit niet voldoende bewijst, ondanks de bijgebrachte krantenartikelen;
- dat verzoekster geen bewijzen voorlegt van haar beweringen zijnde dat zij geen enkele binding, geen bestaansmiddelen en geen woonst meer heeft in haar land van herkomst, waardoor zij er niet meer kan terugkeren;
- dat de zoon van verzoekster haar bij een tijdelijk terugkeer ook in het land van herkomst kan onderhouden, gelet op het feit dat hij het in het verleden al heeft gedaan;
- dat een tijdelijke terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst geen schending zal inhouden van art. 8 EVRM;

Ten eerste wenst verzoekster dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekster aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekster geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat zij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het feit dat verzoekster sinds respectievelijk 2012 ononderbroken in België verblijft, een alleenstaande en oude vrouw is geworden na het overlijden van haar echtgenoot, sindsdien door haar zoon in België wordt onderhouden, momenteel geen ander familielid meer heeft in Turkije die haar kan bijstaan, sinds 2012 samenwoont met haar zoon in België en diens echtgenote en kinderen, geen binding meer, geen woonst en geen bestaansmiddelen meer heeft in Turkije, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat deze gegevens volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheden" zouden zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerminst redelijk, zorgvuldig en afdoende gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partijen menen dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom hun verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte.

Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partijen.

Bovendien miskent de verwerende partij de bewijskracht van de bijgebrachte stukken bij de beoordeling van het langdurig verblijf van verzoekster in België sinds 2012. Er wordt verwezen naar de getuigenverklaringen en de verklaring van de huisarts Dr. [R.M.]. De getuigen bevestigen uitdrukkelijk dat verzoekster sinds 2012 in België samen met haar zoon woont. De huisarts bevestigt uitdrukkelijk dat verzoekster in de periode 2014-2017 drie keer op consultatie is geweest. De bewoordingen ervan zijn duidelijk en laten niets aan de verbeelding over. Het is dan ook zeer lichtzinnig en kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze bewijsstukken het langdurig verblijf van verzoekster niet aantonen.

Verder erkent de verwerende partij dat verzoekster in de periode van 2010 – 2012, voor haar aankomst naar België, door haar zoon financieel werd gesteund. Dit op basis van de bewijzen van geldtransfers die werden bijgebracht tezamen met het verzoekschrift. Maar tegelijkertijd stelt de verwerende partij dat verzoekster geen bewijzen voorlegt van het feit dat zij geen enkele binding, geen bestaansmiddelen en geen woonst meer heeft in haar land van herkomst. Terwijl verzoekster hiervan daadwerkelijk bewijzen heeft voorgelegd, zoals de verklaringen van het toenmalige dorpshoofd (in 2010) en huidige dorpshoofd

(in 2018). Beiden verklaren duidelijk dat verzoekster geen eigendommen heeft in haar land van herkomst, alsook dat zij zorg- en hulpbehoevend is waarbij alle kosten van haar levensonderhoud door haar zoon [Z.O.] wordt verstrekt. Het is dan ook zeer lichtzinnig en kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze bewijsstukken de afwezigheid van binding, bestaansmiddelen en woonst in het land van herkomst van verzoekster niet aantonen. Opnieuw miskent de verwerende partij de bewijskracht van deze stukken, aangezien zij afkomstig zijn van officiële instanties en de bewoordingen ervan zeer duidelijk zijn.

Wat betreft de krantenartikelen die werden bijgebracht om de onveilige situatie in de regio van herkomst van verzoekster aan te tonen, worden deze ook ten onrechte als onvoldoende bewijsmiddelen beschouwd. Het zijn krantenartikelen die aantonen dat er een gewapende strijd wordt gevoerd in Eleskirt (regio van herkomst). Er wordt verwezen naar de feiten dd. 2012, waarbij 38 soldaten werden gedood, alsook feiten dd. 2017, waarbij enerzijds 29 en anderzijds 3 PKK-militanten werden gedood.

Deze krantenartikelen tonen wel degelijk aan dat er sprake is van een onveilige situatie in de regio van herkomst van verzoekster en dat dit gevaar actueel is. Omwille van de kwetsbaarheid van verzoekster dreigt zij hierdoor te worden aangetroffen, niet alleen fysiek, maar ook psychologisch. Psychologische problemen kunnen immers ook als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden die het beletten om tijdelijk naar het land van herkomst terug te keren (RVV 21 december 2009, nr. 36.370). Dit toont dan ook aan dat in hoofde van verzoekster wel degelijk een risico bestaat die als een uitzonderlijke en buitengewone omstandigheid dient beschouwd te worden hetgeen haar belet om tijdelijk naar haar regio van herkomst terug te keren.

Verzoekster is immers een zeer oude vrouw (55 jaar), die na het overlijden van haar echtgenoot in 1986 en het vertrek van haar zoon naar België in 2012, een alleenstaande vrouw is geworden. Verwerende partij verliest uit het oog dat verzoekster juist hierdoor des te meer kwetsbaarder is geworden, en des te meer afhankelijk van haar zoon, haar schoondochter en haar kleinkinderen, is geworden omwille van de langdurige samenwoning met hen. Dit maakt dan ook dat een tijdelijke terugkeer van verzoekster naar haar land (en regio) van herkomst wel degelijk een schending van art. 3 EVRM kan uitmaken. Dit gevaar dient immers niet bestaande te zijn, het feit dat er een risico bestaat om onderworpen te worden aan marteling of onmenselijke of mensonterende behandelingen is immers voldoende. Gelet op de onveilige situatie in de regio van herkomst door de woedende strijd tussen PKK en het Turkse leger, is er geen twijfel mogelijk over het feit dat deze risico bestaat.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden waardoor het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor meer dan drie maanden vanuit het buitenland. Er is sprake van een onmogelijkheid om een verblijfsaanvraag in te dienen aangezien verzoekster, als de moeder van een niet-Belgische zoon met onbepaald verblijfsrecht in België, niet in aanmerking komt voor een procedure van gezinshereniging. Er is ook geen andere procedure mogelijk voor verzoekster buiten huidig verzoek tot humanitaire regularisatie conform art. 9bis Vw. Anderzijds is er sprake van een bijzondere moeilijkheid om de aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen gelet op de leeftijd, de persoonlijke situatie, het onvermogen, het langdurig verblijf in België, de afwezigheid van familieleden en belangen van verzoekster en de onveilige situatie in de regio van herkomst.

Verwerende partij beoordeelt bovendien de verschillende elementen die de situatie van verzoekster kenmerken elk op zich los van elkaar, terwijl zij in hun samenhang kunnen wijzen op een zekere kwetsbaarheid en afhankelijkheid die relevant kan zijn in het licht van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden (RVV 30 juni 2015, nr. 148.879).

Verwerende partij stelt bovendien dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en dat de ingeroepen elementen niet voldoende bewezen zijn aan de hand van de bijgebrachte bewijsstukken.

Er werd echter aangetoond dat verwerende partij bij de beoordeling de bewijskracht van de bijgebrachte stukken heeft miskend, aangezien de ingeroepen elementen wel degelijk werden bijgestaafd door de bijgebrachte bewijsstukken. Anderzijds wordt aangetoond dat de ingeroepen elementen wel degelijk als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden, waardoor de verwerende partij ernstig faalt in haar motivering.

De bestreden beslissing is daardoor schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekster pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekster in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Verwerende partij is dan ook kennelijk onredelijk tot haar besluit gekomen door, tegen de inhoud van de bijgebrachte bewijsstukken in, enerzijds te stellen dat de ingeroepen elementen niet werden bewezen en anderzijds deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.”

2.2. De Raad leest nergens in het verzoekschrift een concrete uitleg aangaande het geschonden geachte rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel, waardoor deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

2.3. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze bepalingen betreffen dus de formele motiveringsplicht.

2.4. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing verwijst naar een juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite. Met name zet de verwerende partij op een gemotiveerde wijze uiteen waarom de elementen aangehaald in de in punt 1.1. aangehaalde aanvraag geen buitengewone omstandigheid vormen die verzoekster ervan vrijstelt de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hiermee voldoet verwerende partij aan haar formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met haar uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht, haar overtuiging dat de eerste bestreden beslissing “*maar schaars gemotiveerd is*” en dat deze beslissing haar – over de motivering in rechte – “*in het donker [laat] tasten*”. alsook haar loutere verwachting dat de motivering van de eerste bestreden beslissing omstandiger moet zijn, toont verzoekster geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

2.5. Verzoekster houdt voor dat “*bij een gebeurlijke weigering*” bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en er zich niet kan van afmaken met een “*standaardformulering*” en dat verweerder in dat geval zou moeten aangeven “*wat nu wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd*”. De Raad kan deze stellingname geenszins volgen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder om de aangehaalde omstandigheden te beoordelen en indien hij van oordeel is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, uiteen te zetten waarom niet. Hij moet m.a.w. verduidelijken hoe hij zijn discretionaire bevoegdheid ter zake aanwendt, quod in casu. De formele motiveringsplicht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt verweerder niet op om in het algemeen te omschrijven wat buitengewone omstandigheden zijn. Verder, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.6. Uit het verdere betoog van verzoekster blijkt dat zij de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen kent daar zij inhoudelijke kritiek uiten op deze motieven. Het middel dient derhalve verder te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd

zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Voor wat betreft de inhoud van de overige opgeworpen geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, kan er worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting die verzoeksters daarover zelf geeft in haar verzoekschrift.

2.8. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.9. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.10. Verzoekster vraagt dat de *“Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet”*. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het beschikken over een identiteitskaart of internationaal paspoort (behoudens de bij wet voorziene vrijstellingen) en het aantonen van de buitengewone omstandigheden cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn. Dit houdt in dat als er geen buitengewone omstandigheden zijn, dit op zich een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging kan schragen waarbij verweerder dus niet gehouden is zich uit te spreken over de andere ontvankelijkheidsvoorwaarden. Uit het feit dat de verwerende partij zich in de eerste bestreden beslissing enkel uitspreekt over de buitengewone omstandigheden kunnen geen conclusies worden getrokken over het vervuld zijn van andere ontvankelijkheidsvoorwaarden inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zelfs als deze vervuld zijn, hebben ze geen invloed op of geen uitstaans met de door de verwerende partij gedane beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoeksters betoog aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.11. De eerste concrete kritiek van verzoekster is dat de verwerende partij bij de beoordeling van haar langdurig verblijf in België sinds 2012, de bewijskracht van de door bijgebrachte stukken heeft miskend. Verzoekster kan echter niet worden gevolgd in haar stelling. De verwerende partij ontkent niet de inhoud van de bijgebrachte stukken, wel laat ze gelden dat de door verzoekster bijgebrachte stukken, met name enkele getuigenverklaringen en een verklaring van de huisarts, niet aantonen dat verzoekster sedert 2012, gedurende de hele tijd, in België heeft verbleven. Verwerende partij laat daarbij ook gelden dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster na een verblijf van bijna zes jaar niet meer bewijzen zou kunnen aanbrengen die haar verblijf staven sedert 2012. De Raad kan deze beoordeling niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten. De betrokken getuigenverklaringen, opgesteld door burens, familie en vrienden bevinden zich in het administratief dossier. Het betreft vier verklaringen. Drie verklaringen vermelden de datum waarop ze opgesteld zijn, namelijk januari en februari 2018. Drie van de vier verklaringen vermelden niet vanaf wanneer verzoekster bij haar zoon woont in België. Deze

verklaringen zijn zeer kort en vaag. Ze vermelden dat de getuige bij hun af en toe op bezoek gaat, dat verzoekster en haar zoon samenwonen en dat ze af en toe samen gezien zijn. De vierde getuigenverklaring poneert kort dat verzoekster en haar zoon samenwonen vanaf 2012 tot 2016. Het attest van de huisarts werd opgesteld in januari 2018 en stelt dat verzoekster en haar zoon in de periode van 2014 tot 2017, drie keer op consultatie zijn gekomen. Uit de getuigenverklaringen die stereotiep zijn en weinig concreets vermelden kan niet worden opgemaakt, zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing, dat verzoekster sedert 2012, gedurende de hele tijd, in België heeft verbleven. De verklaring van de huisarts situeert de consultaties met verzoekster in 2014 en dus niet vanaf 2012. Ook dit attest toont niet aan dat verzoekster tussen 2014 en 2017 de hele tijd in België verbleven heeft. De Raad kan de verwerende partij ook volgen in haar beoordeling dat verzoekster meer stukken had kunnen bijbrengen indien ze daadwerkelijk de hele tijd in België gewoond heeft vanaf 2012 (abonnementen openbaar vervoer, foto's, facturen, ...). Daarenboven kan de verwerende partij ook worden gevolgd wanneer ze, verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State, in haar nota opmerkt dat langdurig verblijf een element betreft dat de gegrondheid van de aanvraag betreft, en dus niet de ontvankelijkheid ervan. In het principe-arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Bijkomend dient er dus op te worden gewezen dat verzoekster geen belang heeft bij haar kritiek. De overtuiging van verzoekster dat de bewoordingen van de bijgebrachte stukken duidelijk zijn en niets aan de verbeelding overlaten en dat het zeer lichtzinnig en kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de bijgebrachte bewijsstukken haar langdurig verblijf niet aantonen, kan aan dit alles geen afbreuk doen.

2.12. Tweede kritiek van verzoekster betreft de volgende passage in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding, ze geen bestaansmiddelen heeft en geen woonst meer zou hebben in haar land van herkomst waardoor zij niet kan terugkeren. Zij legt hier geen bewijzen van voor. De zoon van betrokkene heeft haar in de periode 2010 /2012 financieel gesteund, hij kan haar bij een tijdelijk terugkeer ook altijd financieel steunen. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”

2.13. Verzoekster kan aan de hand van de stukken die gevoegd zijn bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, gevolgd worden in haar betoog dat ze wel stukken heeft bijgebracht ter ondersteuning van haar stelling dat ze geen bestaansmiddelen heeft en geen woonst meer zou hebben in haar land van herkomst waardoor zij niet kan terugkeren. Zoals verzoekster het aanvoert in haar verzoekschrift heeft ze verklaringen voorgelegd van *“dorpshoofden”*, opgesteld in 2010 en 2018. De eerste verklaring van 2010 meldt dat verzoekster geen eigendom heeft en dat alle kosten van haar levensonderhoud door haar zoon in België worden verstrekt. De tweede verklaring in 2018 meldt dat verzoekster zorg- en hulpbehoefstig is en dat alle kosten van haar levensonderhoud door haar zoon in België worden gedragen. Deze stukken kunnen echter geen bewijs van afwezigheid van binding met het land van herkomst aantonen. Ook al heeft de verwerende partij dus nagelaten rekening te houden met de voormelde stukken, dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De betrokken passage blijft immers overeind door de volgende overwegingen: *“De zoon van betrokkene heeft haar in de periode 2010 /2012 financieel gesteund, hij kan haar bij een tijdelijk terugkeer ook altijd financieel steunen. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”* Verzoekster heeft geen stukken aangebracht waaruit blijkt dat ze niet tijdelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst mits financiële steun van haar zoon om daar de uitkomst van de procedure tot aanvraag van een verblijfsmachtiging af te wachten. De beoordeling van de verwerende partij dat het ook erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, is niet kennelijk onredelijk, daar verzoekster, zelfs indien wordt aangenomen dat ze sedert 2012 in België verblijft, 49 jaar verbleven heeft in Turkije. Alleszins brengt verzoekster niets in tegen dit alles.

2.14. Verzoekster heeft aan haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag drie krantenartikels gevoegd die betrekking hebben op spanningen tussen het leger en de Koerdische afscheidingsbeweging PKK in de regio Akri in Turkije. Het betreft feiten die dateren van 2012 en 2017. De verwerende partij wijst er aan de hand van rechtspraak van de Raad onder meer op dat rapporten die op algemene wijze melding

maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaan om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt te worden onderworpen aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Deze beoordeling is deugdelijk en pertinent. De overtuiging van verzoekster dat de bijgebrachte krantenartikels wel degelijk voldoende bewijsmiddelen vormen en wel degelijk aantonen dat er sprake is van een onveilige situatie in haar regio van herkomst en dat dit gevaar actueel is, kan geen afbreuk doen aan de door de verwerende partij gedane beoordeling van de betrokken krantenartikels. De Raad merkt nog op dat verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend om het oordeel van gespecialiseerde asielinstanties te krijgen over de situatie in de betrokken regio van Turkije en over de gevolgen die dit voor haar meebrengt.

2.15. Verzoekster voert aan dat psychologische problemen ook als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, doch de Raad dient op te merken dat dit niet werd ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, laat staan dat verzoekster deze problemen aantoont. Het verzoekschrift kan niet worden aangewend om nieuwe buitengewone omstandigheden te ontwikkelen die niet werden voorgelegd aan de verwerende partij. Het komt de Raad niet toe om dit in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen. Dezelfde vaststelling geldt ook voor het betoog van verzoekster dat er geen andere procedures voorhanden zijn om hier te kunnen blijven bij haar zoon.

2.16. Verzoekster benadrukt vervolgens haar kwetsbaarheid als alleenstaande vrouw en poneert dat zelfs een tijdelijke scheiding een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken, doch dit is niet meer dan een bloot betoog dat geen afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing *“Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”* Verzoekster die thans 55 jaar oud is, kan zichzelf ook bezwaarlijk bestempelen als *“zeer oude vrouw”*.

2.17. Verzoeksters overtuiging dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen wel degelijk werden geschonden, kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Evenmin wordt dit bewerkstelligd door te verwijzen naar een arrest van de Raad in een andere zaak zonder aan te tonen dat haar individuele omstandigheden gelijkaardig zijn aan de omstandigheden die aan de grondslag lagen van de in het betrokken arrest beoordeelde zaak. In het arrest nr. 148 879 stelde de Raad vast dat de verwerende partij akte heeft genomen van het feit dat de verzoekende partij ziek en hulpbehoevend is, een zekere leeftijd heeft (62 jaar) en samenwoont met haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen, maar uit het oog verliest dat de medische problemen, ook al zijn deze te licht bevonden om een medische regularisatie-aanvraag te staven, nog steeds samen met eventuele andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen. Immers, zo stelde de Raad, is het niet zo dat, omdat haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgewezen, verzoekster niet een zekere mate van afhankelijkheid zou kunnen hebben ten aanzien van haar kinderen omwille van haar specifieke situatie. Verzoekster heeft geen medische problematiek die voorafgaand het voorwerp was van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, is thans ook niet ziek en is ook geen 62 jaar oud.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.18. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

“Art. 3 EVRM bepaalt dat : "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter heeft en te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029 en RvS 13 december 2011, nr. 216.837), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen,

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In principe kan artikel 3 van het EVRM enkel geschonden worden in geval van verwijdering en is de eerste bestreden beslissing in principe geen verwijderingsmaatregel. Er dient echter vastgesteld te worden dat op dezelfde datum van deze eerste bestreden beslissing eveneens een bevel om het grondgebied werd genomen door dezelfde gemachtigde. Bovendien is de eerste bestreden beslissing een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoordt waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, zodanig dat deze beslissing eveneens minstens een tijdelijke verwijdering inhoudt. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat "Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6)". Bijgevolg dringt zich ook in het kader van de eerste bestreden beslissing een onderzoek op inzake de aangevoerde verdragsbepaling.

Volgens rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) kunnen bijvoorbeeld "als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.". Hieruit blijkt dat een eventueel oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij is op de hoogte van de redenen waarom verzoekster niet durft terug te keren naar regio van herkomst. Het gevaar dat verzoekster loopt bij een eventueel terugkeer, is nog steeds actueel. In het land en regio van herkomst heerst er nog steeds een hevige strijd tussen de PKK-militanten en het Turkse leger.

Er zijn derhalve ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig om aan te nemen dat verzoekster, mede door haar kwetsbaarheid omwille van haar oude leeftijd en het feit dat zij alleenstaande is, bij een eventueel terugkeer naar het land van herkomst, ook al tijdelijk om een machtiging tot verblijf in te dienen, een ernstig en reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan foltering of een onmenselijke behandeling.

Het komt derhalve aan de verwerende partij toe om zorgvuldig rekening te houden met alle elementen van de zaak bij een onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Het eisen van een terugkeer van de verzoekende partijen in het licht van deze omstandigheden, zonder ermee rekening te houden, is dan ook kennelijk onredelijk.

Bij het nemen van een BGV, dient er rekening gehouden te worden met de vermelde motieven aangaande de buitengewone omstandigheden die verhinderen de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dewelke een mogelijke schending van een fundamenteel mensenrecht zouden inhouden (Raad van State 10 december 2008, nr. 188.696).

Niettegenstaande de indiening op zich van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vw. de mogelijke politionele maatregelen conform artikel 7 Vw. niet verhinderen, dient de formele motiveringsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur toegepast te worden door alle elementen te overwegen die ter kennis zijn gebracht. In elk geval kan er geen automatische toepassing van artikel 7 Vw. gemaakt worden

indien ernstige indicaties van een schending van fundamentele rechten werden aangebracht (in casu middels de aanvraag 9bis), daar de internationale verplichtingen te allen tijde moeten gerespecteerd worden (RvV 30 november 2009, nr. 35.100).

Een uitvoering van de bestreden beslissingen door verzoekster uit te wijzen vormt derhalve een schending in van art. 3 EVRM, temeer zij zich erdoor bijgevolg psychologisch slechter zal voelen omdat zij zich moet distantiëren van het centrum van haar economische, sociale en persoonlijke belangen, en haar omgeving, schendt de verwerende partij art. 8 EVRM door het nemen van de bestreden beslissing.”

2.19. Verzoekster voert aan dat het bewijs van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Ze verwijst opnieuw naar spanningen tussen PKK-militanten en het Turks leger. Enkele krantenartikels die gewag maken van spanningen in haar regio kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als een bewijs van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst. Daarenboven toont verzoekster niet aan dat ze noodgedwongen moet terugkeren naar de betrokken regio en dat ze niet tijdelijk kan verblijven bij familie, vrienden of kennissen in andere regio's van Turkije in afwachting van de uitkomst van de aanvraag om verblijfsmachtiging die vanuit het land van herkomst wordt ingediend. De Raad herhaalt dat het verzoekster vrijstaat om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Voor het overige kan nog worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.20. Daar zij niet heeft aangetoond dat er sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar haar land van herkomst, ziet de Raad niet in welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek dat de tweede bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden. Door 3 krantenartikels aan te voeren die handelen over spanningen in een bepaalde regio, kan er bezwaarlijk sprake zijn van ernstige indicaties van een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissingen verzoekster niet verplichten om (tijdelijk) terug te keren naar die regio.

2.21. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bezwaarlijk worden vastgesteld op grond van het betoog van verzoekster dat ze zich *“psychologisch slechter zal voelen door een eventuele terugkeer omdat zij zich moet distantiëren van het centrum van haar economische, sociale en persoonlijke belangen”*. De theoretische uitweiding met verwijzing naar allerhande rechtspraak volstaat ook niet om een schending aan te tonen van artikel 3 van het EVRM. Waar verzoekster in het bijzonder nog verwijst naar een arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 juni 2008 dat de verwerende partij oplegt om bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu deze plicht blijkens de eerste bestreden beslissing heeft vervuld en dat thans niet blijkt dat ze deze bepalingen met de voeten heeft getreden.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.22. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster leeft sinds 2012 in België. Ten onrechte twijfelt verwerende partij hieraan. Anders kan verwerende partij de eerste binnenkomst van verzoekster in het Schengen-grondgebied via Griekenland in 2012 en afwezigheid van haar terugkeer sindsdien nachecken via de geautomatiseerde systemen waarvan alle Europese landen gebruik maken.

Mede doordat verzoekster geen enkele familielid meer heeft in Turkije, heeft zij zich reeds gevestigd bij haar zoon in België en daarom is een terugkeer naar haar land van herkomst uitgesloten. Bovendien is haar band met haar land van herkomst intussen volledig verbroken sinds haar aankomst in België. Zij heeft zich door de jaren heen ook volledig geïntegreerd in België.

Zij heeft zich ook altijd als een goede burger gedragen en nooit in aanvaring gekomen met het gerecht. Verzoekster merkt ook op dat verwerende partij de aanwezigheid van een privé, gezins- en familieleven in hare hoofde in België niet betwist.

Aangezien de bestreden beslissing in casu aan verzoekster ook beveelt om het grondgebied te verlaten, is er degelijk sprake van een inmenging in haar privé- en/of familie- en gezinsleven in het kader van art. 8 EVRM. Zowel haar privéleven en/of familie- en gezinsleven komt hierdoor in het gedrang.

Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door de verwerende partij. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven, gezins- en familieleven van verzoekende partijen.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 04/03/2002, n° 104.280).

Art. 8 EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privéleven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door art. 8, §2 van het EVRM.

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

“Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et que <<un telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales.>>” (C.E., n° 78.711, 11 février 1999; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002).

Een inbreuk op art. 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Volgens het EVRM moet worden onderzocht of er een positieve beslissing is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, §38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair-balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van art. 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, §37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van art. 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er wordt benadrukt dat art. 74/13 Vw. in deze zin art. 8 EVRM weerspiegelt, daar het stelt dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Door geen rekening te houden met het feit dat verzoekster hier zo lang verblijft en hier zowel haar privéleven als gezinsleven heeft ontwikkeld, al een hele vriendenkring heeft opgebouwd en zich bijgevolg psychologisch slechter zal voelen door een eventuele terugkeer omdat zij zich moet distantiëren van het centrum van haar economische, sociale en persoonlijke belangen, en haar omgeving, schendt de verwerende partij art. 8 EVRM door het nemen van de bestreden beslissing.

Deze schending bestaat bovendien niet enkel in hoofde van verzoekster, maar ook in hoofde van de zoon, de schoondochter en de kleinkinderen van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing kan dan ook niet afgeleid worden of verwerende partij bij het nemen van de (verwijderings)beslissing, rekening heeft gehouden met de hechte band tussen verzoekster en haar

zoon, haar schoondochter en kleinkinderen. Er blijkt inzonderheid niet dat de verwerende partij heeft overwogen om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de betrokken maatregel nodig was gelet op de omstandigheden van het dossier.
De aangevoerde middelen zijn ernstig.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden, minstens geschorst te worden gezien verzoekster ernstige middelen aanvoert die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.”

2.23. De eerste bestreden beslissing maakt de volgende afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Turkije een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel haar gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).(...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). “

2.24. Verzoekster toont met haar overwegend theoretisch betoog, het herhalen van de elementen die haar zaak kenmerken en het poneren dat ze geen enkel familielid meer heeft in Turkije, dat haar band met het land van herkomst op zes jaar tijd *“volledig verbroken”* is en door aan te halen dat ze nooit in aanvaring is gekomen met het gerecht, niet aan dat de voormelde beoordeling waarin de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst centraal staat om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, strijdig is met artikel 8 van het EVRM of blijkt geeft van een disproportionele afweging in dit verband. Moderne communicatiemiddelen kunnen verzoekster bovendien in staat stellen om tijdens de tijdelijke scheiding in nauw contact te blijven met haar zoon en zijn familie en zo haar gezinsleven met hen verder te onderhouden (EHRM 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland en EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100

2.25. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij op om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de elementen die zijn opgesomd in deze bepaling. De verwerende partij heeft zich van deze plicht gekwetend aangezien er zich in het administratief dossier een synthesenota bevindt, opgesteld door D.P. op 8 oktober 2018 waarin het volgende kan worden gelezen: *“Bij de behandeling van de aanvraag werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):*

- 1) Hoger belang van het kind- geen minderjarige kinderen in het dossier*
- 2) Gezins- en familielevens: betrokkene legt geen bewijzen voor van affectieve banden met haar zoon; betrokkene zou hier slechts sedert 2012 verbleven legt geen bewijzen dat te staven, enkel een paar getuigenverklaringen. Geen bewijzen dat een tijdelijke scheiding met haar zoon niet mogelijk is*
- 3) Gezondheidstoestand: geen medische elementen aangehaald waaruit zou blijken dat betrokkene niet in staat is te reizen”.*

2.26. Vermits verzoekster geval een eerste toelating betreft, nu haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat verzoeksters betoog in dit verband niet dienstig is.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA